ŽENSKÁ HLÍDKA.

ŘÍDÍ M. BUREŠOVÁ.

MILOSTÍNA BUREŠOVÁ:

POZDRAV JIRÁSKOVI.

Zdraví Tebe, slavný synu
z nové vlasti vzdálené
s žhavým srdcem, plným činů
ženy české — upřímné.

Za mezníkem oceánu
dýchá slova nadšená,
v každém z nich Amerikánu
Čechů vlast — zobrazena.

Větev česká v Americe
zmítána je cizáctvím,
kniha Tvá dá lásky více,
vzbudí srdce bratrům svým.

Máti česká z knihy touhy
dětí řídí výchovu,
muž i žena za Tvé služby
hlásí se dnes ku slovu.

K zrozeninám šedesátým,
jimiž dnes jsi oslaven,
zasílám Ti srdcem jatým
pozdrav zdejších českých žen.

K VZÁCNÉMU JUBILEU.

Ctěné spoludružky: Dnes tomu právě 60 roků, kdy spatřil světlo světa velký syn národa českého. Ano, velký! To můžeme s hrdostí říci, ponévadž jest velikánem každý člověk, který koná dobro pro své krajany, pro svůj národ, — a pro člověčenstvo vůbec...

Naším oslavencem jest nejznámější a nejoblíbenější spisovatel český Alois Jirásek, který svými povídkami a vůbec svými spisy potěšil a oblažil tolik tisíc duší, které z jeho prací čerpaly jak osvěžení tak i poučení. Jest asi málo těch, kteří by nebyli četli alespoň jednu z krásných povídek jeho, líčených způsobem takovým, že se vpíjí do srdce a člověk se v ně zrovna vžije. Jeho líčení charakteru jest tak věrně podané, že člověk osobu, o které píše, téměř vidí... A v tom jest to pravé umění — podati a vylíčiti věrně charaktery osob, které v ději hrají svoje úlohy. A pro to, ne-li pro co jiného, můžeme směle našeho Jiráska vřaditi mezi největší svoje velikány.

Máme velikány a hrdiny v našem národě, kteří bojovali za svobodu a za práva lidu českého, které rovněž ctíme a jich si vážíme za jejich statečnost a vytrvalost a jsme hrdi na to, že pocházíme z národa, který vlastní tolik velikých a chrabrých synů.

Naši synové a dcery zde v Americe zrození, potomci těchto slavných mužů, by měli více dbáti, aby zachovávali v sobě tuto národní hrdost, odkaz to svých dědů a pradědů. Jen tenkráte je člověk hrdinou, když pevně hájí své stanovisko a bojuje za svá práva a nedá se strhnouti do proudu, by jím tento zmítal na vše strany. A tak jest tomu i s naší národností. Mnohý syn neb dceruška se dává unášeti tímto proudem a jest pak zmítán, tak že konečně neví si rady. Tu pak bývá velice nešťastným.

Radila bych zvláště našim potomkům zde v Americe zrozeným zaopatřiti si dějiny českého národa a zároveň i dějiny české literatury a je pilně pročítati. Jsem jista, že pak by s dychtivostí pátrali dále. Jakmile přečetli by jednu knihu tak znamenitých spisovatelů, jakými jsou Alois Jirásek, Svatopluk Čech, Božena Němcová a jiní a jiní, kterých máme velké množství, jistě by si zhnusili čtení laciných anglických novell (Dime Novells), kterými jest Amerika téměř zaplavena. Kdo si jednou zvykne na ušlechtilou četbu, toho sprosté a senzační slátaniny nikdy nezabaví, ponévadž hledá jádro, kterého ony však postrádají. Každý člověk čte pro zábavu a zároveň i pro poučení. Proto má vždy sáhnouti jen po četbě dobré a užitečné, kterou by se vzdělával zušlechťoval spíše, než znemravňoval.

Máme mnoho těch, kteří si myslí, že čtení je plýtváním času. Jsou však velice na omylu, ponévadž každý člověk potřebuje duševní osvěžení, kterým je dobrá kniha.

Jest také mnoho a mnoho lidí na světě, jichž jedinou radostí a dobrou společnicí jest kniha. Taková společnice nikdy neunaví, nezradí, ba ani klepů a mrzutosti nenadělá. Člověk se jí cítí tak lehce, spokojeně a jest pohřížen v rozjímání myšlénkovém.

Zdá se mi, že my, zde zrození, nevěnujeme dostatečné pozornosti krásným plodům našich českých spisovatelů. Naskytne-li se nám náhodou pak příležitost vyslechnouti českou hudbu neb českou hru, jsme přímo uneseni. — To je pak zřejmým důkazem, že vlastenecká jiskra v nás dosud neuhasla.

Potřebuje jen vznětu, aby se rozeplála v jasný a mohutný plamen. V prsou našich dosud bijí srdce česká, třeba byla poněkud ledovou pokožkou obepjata. Třeba jen tuto odstraniti. A ledovou pokožkou tou je naše lhostejnost a netečnost. Zda těmito chceme nadchnouti svou mládež? Ano, ubohá naše česká mládež! Často ani neví, kudy — kam! A tím jsme vinni jen my sami! Kdybychom dbali věrně svých povinností a pěstovali stromeček hned v jeho počátku, nebylo by nám třeba zakoušeti pak pohany a trpkých výčitek — často i od svých vlastních dítek. Tyto dorostou a přijdou v obchodě neb jinakým způsobem do styku s Američany, kde jest jim nedostatek ten vytýkán. Řekne se jim, že neznají ani mateřskou svoji řeč. Tu teprve poznávají svoji chybu, ale bývá již pozdě. Kdyby se i chtěly učiti, není k tomu mnohdy času a člověku staršímu nesnadněji se i učí. Mohu vám podati případ, který se stal v rodině, kterou jsem v mládí velmi dobře znala. Otec byl povoláním právník a žena jeho, než se provdala, byla učitelkou na anglické škole. Měli tři dítky. Nejstarší byla dcerou, která byla velice bystrou a mladší dva byli hoši. Přes to, že oba rodiče pocházeli ze staré ryze české rodiny, z neprozřetelnosti dítky své nenaučili česky ani čísti ani psáti a ani mluviti. Když pak dítky dorostly, dcera zaujala na obecných školách přeslní místo výborné učitelky. Jeden ze synů stal se právníkem. Tu pak všichni často se vyjádřili, že litují, že neznají českou řeč a českou literaturu. Když k českému právníku dle jména a ze známosti s otcem jeho přišel Čech, tento musel zjednati tlumače, aby se s Čechem mohl dorozuměti. V tomto případu pochopí každý soudný člověk, jak asi bylo tomu právníku okolo srdce a jak se cítil maličkým. Co by byl dal za to, aby mohl chybu svoji napraviti! A kdo byl vinnen tímto zanedbáním? Jen rodičové! Tu máte zřejmý doklad nerozumného předsudku zde tak často fanatizovaného, že češtiny v Americe není třeba! Ba, ano, je a to právě tak dobře jako kterékoli řeči jiné, které se zde užívá. Není nám třeba napomáhati ku své vlastní zkáze a v kopání hrobu sobě samým! Můžeme býti dobrými Čechy tak dobře zde, v této zemi, jako za mořem, aniž bychom museli zanedbávati povinnosti občanské v této své nové vlasti. Stačíme úplně konati obojí a to ku vlastní cti a ku prospěchu a cti našich potomků!

Národ náš se může čestně družiti ku všem vzdělaným národům a mnohé i předčí jak v písemnictví tak i v kultuře a výtvarném umění a v mnoha oborech vědy.

Měli jsme velikány v minulosti a máme velikány i dnes. Proto nemusíme se styděti za svůj původ. Naopak, můžeme býti naň hrdými.

Myšlenky tyto vzbudilo ve mně dnešní jubileum a přáním mým a všech nás jest, aby náš oslavenec, neunavný pracovník na roli národa našeho, byl nám ještě dlouhá a dlouhá léta zachován...

Pořadatelka.

A. Kulíková ze So. Omahy. — Telefon zvoní... "Halló! Víte, paní Kulíková, že 23. srpna slaví náš Alois Jirásek své narozeniny?" — Poznávám dle hlasu naši milou paní pořadatelku Milostinu Burešovou... "Ano, vím"— odpovídám (ač jsem zcela zapomněla. — ale v nouzi lhát se smí) a myslí mojí letí číslice "50" nebo snad "60"... "Snad šedesáté, viďte, milá paní?... Pomlčka — a telefonem slyším rozhovor: "Václave, šedesáté, viď?" — Rozhodné "ano" mne činí šťastnou, že jsem uhodla, co mám dávno vědět. Mnohé čtenářky mi zazlívají, že vše posuzuji. Snad mne však omluví, seznají-li, že dovedu veřejně pokárati i samu sebe. Jinými již ani nebudeme než nevděčnými... Nadělají nám v zemi blahobytu dosti starostí všemohoucí dollary a závody a fairy, takže si mnohdy nevzpomeneme ani na narozeniny svých rodičů, sourozenců a milých známých. Kde pak ještě ke všemu tomu nositi v hlavě číslice narozenin našich českých spisovatelů. Proto přece však jsou dosti časté chvíle, kdy za duševní posilou saháme po milé a ušlechtilé knize a oblíbeném autoru. Zvěčnělý Neruda napsal kdesi ve svých "Kosmických písních" slova hlubokého významu:

"To žádný neví,
co to krve stojí..."

Ó neví a nemůže ani kdo tušiti, co potu, krve, duševních muk a sebezapření stojí práce autorova, kterou čtenář s příjemným povzdechem odkládá! Spisy našeho Aloise Jiráska jsou většinou historické. Mně se nejlépe zamlouvají "Psohlavci", ve kterých předvádí nám autor nezdolnost v přesvědčení a pravý český vzdor v Janu Kozinovi. Práce ta působí silným a hlubokým dojmem a tím silnějším, vidí-li ji člověk dramaticky zpracovanou na některém z větších divadel ve staré vlasti. Meškajíc v Praze, nejednou jsem si přála osobně poznati mistra Jiráska. Neměla jsem však to štěstí. Kde pak taky já — — docela nepatrná a podřízená c. k. ústavu! Za to štěstí více přálo mé přítelce paní Škodové. Této byl Alois Jirásek představen prof. Rubeškou v jeho soukromé léčebně na Václavském náměstí. Říkala mi, že byla v devátém nebi. Tak se cítila šťastnou. A já? Jí záviděla. Snad se však do staré vlasti ještě podívám a tu snad uzřím tvář velikého myslitele, který mi dopřál již tolik duševní zábavy svými skvostnými knihami.

Mary Vomáčková, So. Omaha, Neb., nyní návštěvou v Denver, Colo. — Ctěná pořadatelko, paní Burešová! Jsem návštěvou u syna Josefa v Denver, Colo. Velice se mně zde líbí, neb každou neděli jedeme někam do vrchů. První neděli v červenci jsme jeli na "Mafft Round;" když jsme přijeli do šneku a koukli se dolů, tu jsme mysleli, že se více nevrátíme. Jeli jsme skrze 28 tunelů a již jsem myslela, že mi dušička vylítne. Ale šťastně jsme se dostali večer domů. Druhou neděli jsme jeli do "City Park," třetí neděli jsme s sebou vzali pí. Sobotkovou z Oxford (je zde návštěvou u své dcery pí. Matějkové), a jeli jsme do "White City Park," kdež jsme se dívali též na "incubator," kde mají ty předčasně narozené dítky. Děvčata mají na sobě růžové pentle a hoši modré. Též tam mají dítě tak malounké, že mu mohou na ručku navléci matčin snubní prsten; matka jeho však zemřela. Babičce Sobotkové se velice líbilo všude, kam jsme ji vzali; pravila, že to jakživa neviděla a též si nikdy nepomyslela, že by ji můj syn tak všude provedl. Když jsme jeli do Ameriky, bylo mu 6 roků, a že se zde shledáme, na to nikdy nepomyslila. Velice řáda čtu "Pokrok" a "Americký Venkov." — Nejdříve přehlédnu vždy 'Ž. Hlídku' a co je nového v So. Omaze. Co jsem zde v Denver, zasílá mi sem noviny můj zeť dr. Koutský, z čehož mám radost. Po druhé budu psáti zas něco ze své zkušenosti — jsou mi již 62 roky.

Anna Pecková, Moorcroft, Wyo. Ctěná redakce! Zde vám posílám $2.70, a sice $1.00 jako celoroční předplatné na "Česko-Americký Venkov," 10c na premii semena, $1.50 na "Pokrok" a 10c doplatek na semena, kteráž, je-li vám možno, zašlete nám teď. — 'Česko-Americký Venkov' se nám zamlouvá a 'Pokrok' též. Jak přijde, hned jdu do "Ženské Hlídky." Též i oba romány jsou krásné a poučné. Když jsem se již rozepsala, tedy vám také sdělím, jaké tu máme počasí. Léto jsme měli suché, ale vzdor tomu máme letos úrodu lepší než loni. Pšenici jsme již sklidili, byla pěkná. — Brambory a korna jsou v dobrém stavu. Teď zde dostáváme hojně vláhy, takže jest naděje, že pastva pro dobytek do zimy ještě naroste. Nepřijde-li můj dopis do koše, budu psát podruhé více. — (Jen pište hodně a často, čtenářky i čtenáři našich listů budou Vám povděčni. Pozn. red.) Pozdravuji et. rerakci a všechny čtenářky a čtenáře tohoto listu.

Fr. Haspersizová, Pittsburg, Pa. — Vážená pořadatelko "Ženské Hlídky!" Jsouc vyzvána et. redakcí, dovolují si napsati několik řádek a doufám, že mne, spanilé čtenářky, přijmete laskavě do svého kruhu. Já tuze ráda čtu vaše dopisy i rady v domácnosti potřebné a sama bych si přála míti takové nadání jako paní pořadatelka a ostatní ctěné dopisovatelky. Obdivuji se skutečně pí. F. Otoupalíkové z David City — co jen ona napíše dopisů a jak se hezky čtou! Známť pí. Otoupalíkovou z dopisů již as 16 roků, a sice od té doby, kdy debatovala v "Pokroku" o kávě s jednim pánem, jehož jméno jsem zapomněla. A od toho času ráda čtu její dopisy, neb jest v nich mnoho poučného i veselého. Myslím, že pí. Otoupalíková nikoho nezarmoutí a pí. Vítámvásová též ne. I tato paní musí být moudrá a zkušená. Počasí tu máme letos dosti dobré. V červenci panovala velká vedra. Vláhy jsme měli až dosud dost. — Potraviny se drží stále v ceně. — Brambory platíme $1.50 bušl. Ovoce jest též drahé. Nevím, jak bude později. Končím se srdečným pozdravem všem čtenářkám "Ž. H."

Babihnév, Wilson, Kans. — Ctěná pořadatelko "Ž. H.!" Odpusťte, že vás také obtěžuji a přidělávám vám práce. Praděda Skalický v posledním svém dopise mi poněkud vykřesal. Než, to nic nevadí, vím, že si to zasloužím. Jedině, proč tento dopis píši, jest, že mne tam nazývá zahradníkem, kdežto já jsc mpouze Babihněv z Wilsonské zahrádky. Zahradnictví mi moc nevoní. Ondyno jsem naschvál zlomil násadu u motyky a "Černé paní" jsem řekl, že byla země moc tvrdá. Praděda mi slibuje, pakliže se nepolepším, že mi přistrojí pingl a pošle mne na vandr. Doufám, že pan sekretář uchystá do něho jaternice se zelím a do jaternic že namíchá mariankových plev, jako to ku př. dělá paní Otoupalíková. Pamatuji se, jak nám ty její jaterničky chutnaly, když jsme tam jednou obědvali. Ostatně zde máme ještě tu škádlivou paní, "Pilnou čtenářku," která mne taktéž zove zahradníkem a prozradila na mne, že prý na nikoho nepovím, co nevím. Ovšem, těžko je povědět, když není co. Někdy jest zase dosti co povědět, ale člověk se bojí, aby se mu nesvezly po zádech kroupy. Čekám a stále čekám na pomazánku sýrovou, až ta "Pilná čtenářka" tou farmářkou se stane. Náčrt na sýr dala dobrý, ale nejhorší jest to, že nemáme materiál, abychom si mohli z něho sýr utvořit. Již jsem četl dost těch náčrtů, jak a co se má dělat, ale náčrt na nudle "do kouta" ještě nepodal(a) žádný(á) čtenář(ka). Nuže, to se dělá takto: Jde se do kurníku, chytí se slepice — čím starší, tím lepší — položí se na špalek a usekne se jí hlava. Potom se dá do horké vody a vyčistí se. Dá se vařit. Mezi tím, co se vaří, dělá se něco zcela jiného. Na desku se dá na hromádku trochu mouky, rozbije se jedno neb dvě vejce, smísí se to dohromady, až je těsto jako kámen. Pak se vezme váleček, rozválí se to na tenkou placku a když jsme to dohromady svinuli, vezme se nůž a nakrájí se to na drobno, načež se to vsype do polévky. Když jsme to nechali řádně povařit, vleje se to na mísu, ještě se do toho něco namíchá, sůl, koření, šafrán a pod. V potu tváří jsem na této lahůdce pracoval a dosud si na ní ještě pochutnám. S pozdravem všem!

Teta Vítámvásová, Omaha, Neb. Milé družky! Nejprve chci uvésti jménem všech nás dopisovatelek do "Ženské Hlídky" pí. Christinu Henry z Holyoke, Mass. Vítáme vás srdečně mezi nás! Buďte našimi společnicemi a doufám, že se vám mezi námi zalíbí. Jenom se dostavte opět brzy do "Hlídky." — Též díky za vzpomínku pí. Růženě Chloupkové a jiným. Pravíte, milá paní, že dopis svůj končíte, abyste ponechala místa mně a jiným. O to žádná starost, místo já si udělám. To byste, milá paní, měla vidět, když zajdu někdy do redakce "Ž. H.," jak koukají, kdo se to valí do dveří. Pan Redaktor, zajisté jen z veliké úcty ke mně, nepovstane od stolu, než když mu dám notný štulec do zad. Pak ale vyskočí jako zajíc a hned je samá poklona: "Prosím, odpusťte, byl jsem tak zabrán "v práci," že jsem ani nepozoroval..." Ano, byl zabrán v práci, ale kdo ví, kde myšlenky jeho těkaly. Nu, vždyť to víme, jaké tedy upejpání?! — Víte, drahé přítelkyně, že vždy, když přijde "Pokrok," jdu nejprve do "Ženské Hlídky" a přehlížím ji, zdali není mezi námi nějaká nová dopisovatelka? — Přejete si, abych napsala též něco poučného. Věru, ráda bych, ale vypsala jsem již vše, co jsem věděla z venkova i z města, takže mi nyní nezbývá, než abych čerpala zkušenosti od jiných. — Lituji vás srdečně, přítelkyně pí. Topolová, že váš milý manžal jest v tom nebohém stavu. Avšak doufejme v lepší časy. — Paní Otoupalíková hoví si pěkně v St. Paul, Nebr. To si dám líbit! Než čekala jsem vás k nám a vy takhle? Což nevaříte povidla? — O, jak tu vzpomínám na venkov, kde tolik krásných jablk leží na zemi, že ani dobytek o ně nedbá! Co by tu bylo krásných povidel! Já tu suším hrnce, kdežto na venkově jsem nepostačila ukládati je do sklepa pro zimní dobu. Pravda, že se zde též věci koupí. Ale jaké?! Koupila jsem si onehdy za 25c půl bušle pláňat, zelených jako brčál a tvrdých jako kamínky. A teď z nich vařit povidla. Vy, milé družky, na venkově, zajisté byste řekly: "Tohle nestojí ani za ten cukr!" Jest to pravda, ale jaká pomoc? — A nyní mnoho zdaru vám, ctěné dámy, české matky, v David City, Nebr., které náležíte ku "Klubu Českých Žen." Jen pokračujte dále v úspěšném svém díle. Blíží se doba dvouletého vašeho působení a tuším, že mě též pozvete na výroční den založení klubu, kterýž byste měly důstojně oslavit. Pravdu má paní pořadatelka, když praví, že duchem žiji mezi vámi. Zde nikam nejdu, na ničem se nepodílím a tak mi to připadá, že žiji pro nic a tudíž zbytečně. — Dopis paní Kulíkové o těch nešťastných dívkách zaslouží si všestranného povšimnutí. Láska jest vždy stavěna na pranýř, ač mnohdy stává se tak jen pro všelikou malichernost a neb pro jinou věc. A kdo pak nejvíce trpí jako matka? — Váš recept, paní Vapová, na pie jest věru samá jen chuť. Přejete si recept na fazulky. Pravda jest, že je asi nakládáme každá jinak. — Nuže, podám vám svůj způsob: — Dám fazulky vždy přes noc do slané vody, ráno je opláchnu, nechám oschnout, dám je do šroubovacích lahví, svařím ocet s vodou a trochou cukru, po případě i s trochou nového koření, vařící naleji na fazulky a lahve zašroubuji. Chci-li, aby zůstaly zatvrdlé, přidám prášek kamence. Opatrují se jako jiné zavařeniny. V zimě můžete jíst fazulky jako zavařené okurky, aneb je můžete vařit — podle své chuti. Doufám, že se vám dostane více návodů a pak zkuste ten, který se vám bude nejlépe zamlouvat.

BAYFIELD COUNTY

ÚRODNÉ A DOBRÉ POZEMKY

prodáváme kolem Moquah v Bayfield okresu Wisconsin, kde jest již více Čechů usazeno. Prodáváme tyto pozemky na měsíční splátky. Pošleme Vám seznam všech našich osadníků s popisem, odkud přijeli, jakož i všechny podrobnosti o zdejším kraji. Pište nám dnes na adresu

The James W. Good Co.,
DEPT. 6,
ASHLAND, WIS.

Kotěra & Sloup
vlastní hojně zásobený obchod
grocerní a železářský,
č. 1261 So. 16. St. Tel. Doug. 5573.
Ind. A-3570.
Hospodyňky šetří vždy peníze, budou-li s námi obchodovati. Vždy čerstvé máslo a vejce. 47-tfc

KRAJANÉ, POZOR!
Já jsem zde prvním českým farmářem, bydlímť zde již po 13 roků. A nyní, když sem přijedete, okáži vám svou farmu. Mám též zaseto všelikého obilí jakož i zeleninu všeho druhu. To vám dokáže, že málokde docílíte takového výtěžku z vaší práce jako zde. Toto jest krajina pro člověka chudého, který si zde může pomoci k vlastnímu domovu s málo penězi. Ceny pozemků od $7.50 nahoru na 10 roků na splátku.
Pište: John Schauer,
zástupce
Bohemian-American Land and Loan Co.,
PHILLIPS, WISCONSIN.

KRAJANÉ POZOR!
Nenechte se ošálit cizími agenty a chcete-li obdržet za Vaše peníze nejlepší a nejlacinější piano, obraťte se na krajana, který Vám pošle piano přímo z továrny a ručí, že budete obslouženi k Vaší nejlepší spokojenosti, ať bydlíte ve kterémkoli okresu státu Nebraska.
Váš služebovelný Frank W. Hodek, Wolbach, Neb.

Nejlepší farma
Pro chov hovězího dobytka a prasat. Hojnost pastvy a sena. Blízko do města. Tento pozemek se prodá v celku neb se rozdělí na menší farmy. $4,000.00 v hotovosti, jest vše, co je třeba na koupení 160 akrů.
Pište na:
J. J. KOLIHA,
DODGE, NEBRASKA